

ΤΕΥΧΟΣ 20
γενάρης '96

ο καιρός, ο πόλεμος....

Μετά απο τέσσερα χρόνια έκδοσης του *σαμποτάζ* επιμένουμε να κρατάμε μιά κριτική απόσταση απ' αυτό, αρκετή ώστε να αναγνωρίζουμε τη καμπί στην οποία βρισκόμαστε, μαζί. Δεν διανοηθήκαμε ένα εφελτήριο πολιτικής ηγεμονίας, ούτε μιά αυλή θεωρητικών θαυμάτων. Δεν χρειαζόμαστε ένα χάριτο φετίχ, ούτε ιδεολογική ταυτότητα. Εργαλεία χρειαζόμαστε, εργαλεία χρειάζονται. "Σκατά" μονολογήσαμε ξανά και ξανά, σε στιγμές αναπόφευκτης κυκλοθυμίας. Μακάρι όμως να χέζανε έτσι περισσότεροι.

Το ποιές είναι οι προϋποθέσεις το να στεκόμαστε απέναντι στα (ατελή) έργα μας με δυσπιστία, το ποιές είναι οι συνέπειες τέτοιων αποστάσεων, είναι μιά πολιτική υπόθεση για την οποία το μόνο που ισχύει, προς το παρόν, είναι το επίθετο "ακατανόητη". Οσο ακατανόητο είναι το *γίνεσθαι* μέσα στη δικτατο-

ρία του *είναι* και του *φαίνεσθαι*.

Δεν είναι καιρός για φιλοσοφία αλλά για δράση. Το *σαμποτάζ* είναι μιά επιμέρους πρακτική - αυτό δεν κρύφτηκε ποτέ. Οχι απο κάποιο πάθος ειλικρίνειας αλλά εξαιτίας ειλικρινών παθών. Επιπλέον το *σαμποτάζ* είναι πολεμική πρακτική, σαν λόγος. Το ότι εδώ οι απόψεις εκτίθενται με τον κατηγορηματικότερο τρόπο δεν οφείλεται στην βεβαιότητα, αλλά στην εμπόλεμη κατάσταση εντός της οποίας κατατίθενται. Οι αποτοχίες πρέπει να αναγνωρίζονται το ίδιο κατηγορηματικά. Ακόμα αυστηρότερα αν πρόκειται για ήττες.

Αστοχία ή ήττα λοιπόν, ό,τι και να είναι, δεν μπορούμε παρά να παραδεχτούμε πως δεν καταφέραμε να διαρρήξουμε τους θώρακες της διανοητικής νωθρότητας στην έκταση που θα θέλαμε. Η κοινωνική χειραφέτηση δεν είναι της μόδας, ευτυχώς. Συνεχίζονται πάντως να αγοράζονται και να πουλιούνται λιγμένες κονσέρβες "επαναστατικότητας" -και υπάρχει πάντα η αυξημένη πιθανότητα πως παρά τις προθέσεις μας δεν έχουμε ξεπέσει όσο θα έπρεπε απο τα ράφια του σχετικού λιανεμπορίου, ούτε έχουμε προσβάλλει ικανοποιητικά την δηλητηριώδη πέψη του κατά συνθήκην "επαναστατισμού". Δεν εξηγείται αλλιώς η έλλειψη συντρόφων στην έμπρακτη θεωρία παρά την περίσσια "αγοραστών" του *σαμποτάζ*.

Σύμφωνα με τα ως τώρα συμπεράσματά μας βρισκόμαστε μπροστά στην αναγνώριση της *μητρόπολης*. Μπροστά στην αναγνώριση του ιστορικά πρωτότυπου αποτελέσματος της *γενίκευσης της μεσολάβησης*. Η *μητρόπολη* είναι η ιστορικά προσδιορίσιμη "ώριμη" συνισταμένη των προσταγών της κυριαρχίας και της υποτελείας, σαν *οικονομία* (δηλαδή *διευθέτηση*) των χώρων και των χρόνων, των μορφών και των περιεχομένων, που "αναλογούν" στους νεωτερισμούς της κυριαρχίας. Αλλά επίσης η *μητρόπολη* είναι η επίκαιρη συνθήκη των νέων προλεταριακών αδιαιχμιών, των νέων ανταρσιών.

Προς το παρόν η αναγνώριση αυτή (που έχει, για εμάς, την γεωλογία της στις ως τώρα διερευνήσεις μέσω του "σαμποτάζ") αποτελεί έναν οριζόντα αποριών. Εννοούμε πως τα ερωτηματικά μας είναι περισσότερο από τις απαντήσεις. Αυτές οι απαντήσεις, καθώς και το ξεκαθάρισμα όλων των δοξασιών που τις εμποδίζουν, θεωρητικά και πρακτικά, είναι (θα είναι) η στόχευση της έκδοσης αυτής, από δύο και πέ-
ρα.

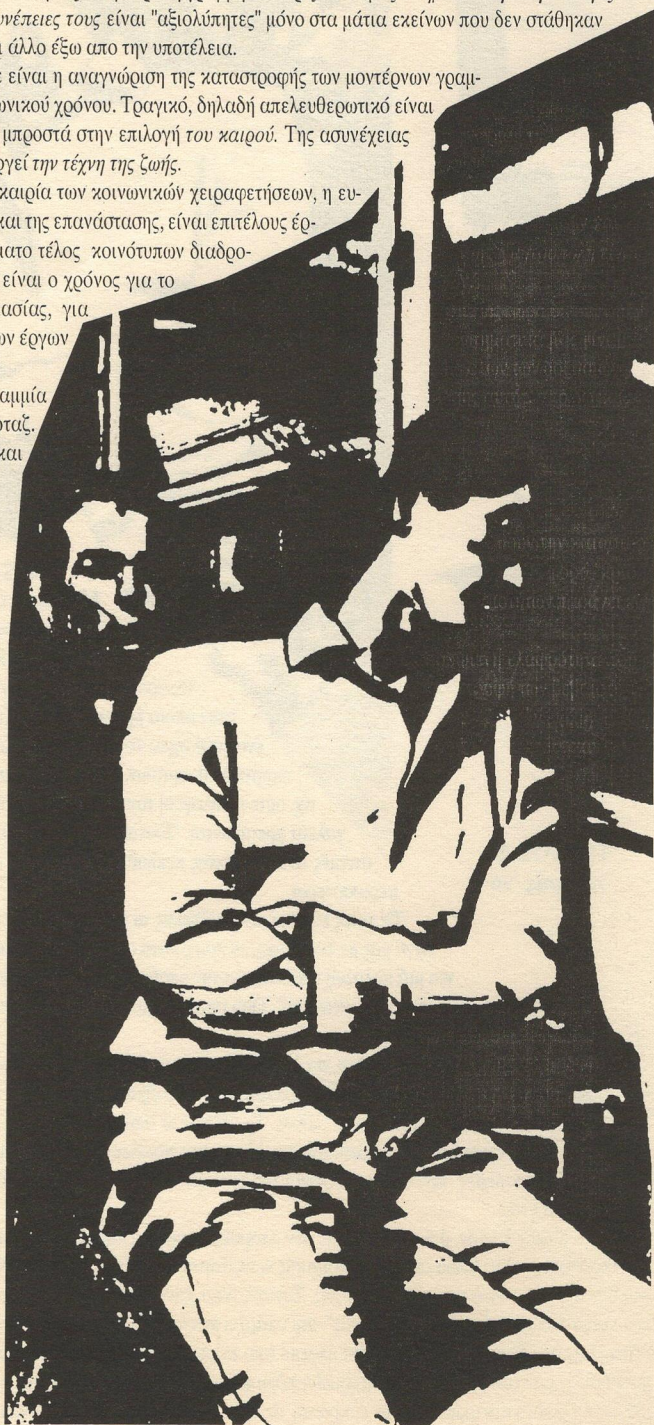
Λένε πως στις κοινωνίες (αλλά και στα ιδιαίτερα "άτομα") οι εποχές που ακολουθούν την καταστροφή των βεβαιοτήτων είναι τραγικές. Τραγικές δεν σημαίνει αξιολύπτες - αν και η κάθε φορά "κρίση" (αυτό που εδώ επιμένουμε να ονομάζουμε *αναδιάρθρωση*) σαν καταστροφείας βεβαιοτήτων παράγει και αξιολύπτα "υπόλοιπα". Πολιτικά, ιδεολογικά υπόλοιπα.

Τραγικό σημαίνει επίσης και *απελευθερωτικό*, αν και όχι με την χαζοχαρούμενη ελαφρότητα που η (κάθε είδους) απελευθέρωση εννοείται στις σχετικές μυθολογίες. Γιατί η καταστροφή των βεβαιοτήτων θέτει - αφηνιαστικά συνήθως - στην πρώτη γραμμή των οριζόντων μας *διλήματα - δηλαδή επιλογές*. Και οι *επιλογές* με τις *συνέπειες* τους είναι "αξιολύπτες" μόνο στα μάτια εκείνων που δεν στάθηκαν ποτέ ικανοί για κάτι άλλο έξω από την υποτελεία.

Τραγική ως πούμε είναι η αναγνώριση της καταστροφής των μοντέρνων γραμμικοτήτων του κοινωνικού χρόνου. Τραγικό, δηλαδή απελευθερωτικό είναι το ότι βρισκόμαστε μπροστά στην επιλογή του *καιρού*. Της ασυνέχειας εκείνης που *καλλιεργεί την τέχνη της ζωής*.

Η ευ-καιρία, η ευκαιρία των κοινωνικών χειραφετήσεων, η ευ-καιρία της ποίησης και της επανάστασης, είναι επιτέλους έργο, και όχι το αυτόματο τέλος κοινότητων διαδρομών. Άρα ο *καιρός* είναι ο χρόνος για το έργο της προετοιμασίας, για την προετοιμασία των έργων μας.

Δεν χρειάζεται καμμία πίστη για το σαμποτάζ. Χρειάζεται *τέχνη* και *ακρίβεια*...

Η ασφυκτική αρμοδιότητα των μμε να χειρίζονται το "κοινωνικό" επιβεβαιώνεται ακόμα. Μιλάμε για *αρμοδιότητα* (και μάλιστα ασφυκτική) και όχι για *ικανότητα* χειρισμού επειδή, απλούστατα, είναι απολαυστική και η *αυξανόμενη αδυναμία τους για πλήρη έλεγχο* (που πάντως θέλει εκπαιδευμένες συνειδήσεις για να γίνει αντιληπτή) όσο και η *αυξανόμενη νομιμοποίηση* των προσπαθειών τους. Και μιλάμε για αυξανόμενη νομιμοποίηση έχοντας υπ' όψιν την πετυχημένη και συναινετική "κάλυψη" *εξτρεμιστικών* (υποτίθεται) γεγονότων. Για τα οποία, ας είμαστε ωμοί, η προσδοκία *μεσολαβητικού* κέρδους παραμένει πάντα υψηλή.

Κάτι πολυτεχνεία απο δώ, με τα παρελκόμενά τους, κάτι απεργίες πείνας (ας πούμε) απο κεί, και οι αυτοχαρακτηριζόμενοι εχθροί μεταμορφώθηκαν στους καλύτερους πελάτες. Η παρασημάνση έγινε παιχινάκι και η πληροφοριακή εκτροπή χειροκροτήθηκε σαν παροχή υπηρεσιών ξωτικής σημασίας - τόσο πολύ και τόσο καλά ώστε να αναρωτιόμαστε αν ζούμε σε μιά περιοχή του κόσμου ουραγό του θεάματος, ή σε μιά αυθεντική πρωτοπορεία του. Ενα είναι βέβαιο: ακόμα κι αν κανείς δεν έχει το κουράγιο να πεί "ευχαριστώ", τα καλύτερα μαγαζιά της *διασκέδασης* δουλεύουν. Και χωρίς εκπτώσεις.

Transforming: η ντόπια κοινωνία, πριν προλάβει να διανύσει ολόκληρη την διαδρομή του αστικού *μοντερνισμού* πήδησε -και προσγειώθηκε- στην αγκαλιά του πιο προχωρημένου θεαματικού.... Είναι έτσι; Και ναι, και όχι: αλλά υπάρχουν ενδιαφέρουσες προσπάθειες (και ειδικό λόγοι) για το "ναι", έτσι ώστε χωρίς να αξιολογούμε εδώ τις αιτίες και τις σημασίες του "όχι" να παρατηρούμε στιγμές του *άματος*, στιγμές της προσγειώσης. Χάρη, είναι αλήθεια, στους *εξτρεμιστικούς κύκλους και τα κατορθώματά τους*: ένας λόγος παραπάνω για να μην κάνουμε *εμείς εκπτώσεις στην παρατηρητικότητα και την κριτική*.

Είναι αλήθεια λοιπόν πως αυτό που αλλού ονομάστηκε κράτος-των-κομμάτων, όλες δηλαδή οι θεσμίσεις των πολιτικογραφειοκρατικών διαμεσολαβήσεων *έχρισαν την άνοιξη τους*, απο τις αρχές του '80 και ύστερα. Οι κοινωνικές εντάσεις, και ακόμα περισσότερο ο ταξικός ανταγωνισμός σε όλα του τα περιεχόμενα, *για να ακυρωθούν ουσιαστικά και σχετικά μόνιμα πρέπει να μεσολαβηθούν*. Οι σχέσεις που γεννούν ανταρσίες πρέπει να υπαχθούν σε άλλες σχέσεις που εγγυόνται εξουσίες... Αν και ο "κοινός νους" δεν το ομολογεί πάντα, ο μέσος μικροαστικός νους το αξιολογεί: η μεσολάβηση (μιάς αντίθεσης, μιάς απαίτησης, ενός πάθους) είναι μιά "διαδικασία" μεταμόρφωσης. Και όποιος καταλαβαίνει πως κάθε "μέσο" είναι (για την προλεταριακή σκοπιά) μιά σχέση *υπο αμφισβήτηση* καταλαβαίνει πολλά...

Όπως και να έχει, απο τα τέλη της δεκαετίας του '80 και μετά η "έκρηξη" των μέσων μ.ε. φώτισε δυό γνωστές - άγνωστες ερήμους. Απο την μιά αυτήν της αναδιάρθρωσης της πολιτικής. Απο την άλλη της όχι επαρκούς "ωρίμανσης" του κράτους-των-κομμάτων. Η όαση της "ελεύθερης ενημέρωσης" ανάμεσά τους ήταν αντικατοπτρισμός. Κι' όπως σε κάθε αντικατοπτρισμό αξίζει περισσότερο να γνωρίζουμε τις αιτίες, παρά να παίρνουμε τοις μετρητοίς τις σκιές.

Οποσδήποτε πολλοί αρέσκονται να θεωρούν τα μέσα μ.ε. σαν έναν εξωτερικό, κάπως κακομαθημένο παράγοντα, απο τον οποίο ξεμπερδεύουν με κάποια ψευτοκριτική, στα όρθια. Άλλοι, ρομαντικοί ή απεγνωσμένοι, καίνε μιά κάμερα, κι' αν είναι τυχεροί ένα τηλεοπτικό φορηγάκι. Σαν καλλιτεχνική δράση το δεύτερο έχει μιά αξία - σαν άσκηση ύψους το πρώτο βγάζει μεροκάματο. *Αλλά το καλό μέσο στην ανάγκη φαίνεται*.

Κι' ακόμα στην ανάγκη φαίνεται όχι μόνο τί έχει διεκδικήσει για λογαριασμό της αυτή η καινούργια μηχανή (που άλλοι περιγράφουν ύπουλα και άλλοι χτυπάνε μανιασμένα με ένα σφυράκι) αλλά και τί έχει ήδη *κατακτήσει*.

Μηχανή: γλωσσών, στερεοτύπων, κωδικοποιήσεων. Δηλαδή: θέσμιση αξιολογήσεων, μεθοδεύσεων, διευθέτηση αναγκών, επιθυμιών, απολαύσεων, στερήσεων. Καθώς τα μικρόφωνα, οι φακοί, οι μισθωτές (ακριβές ή φτηνές αδιάφορο, το ποντίκι να πιάνουν...) γραφίδες και φωνές στρέφονται σε *γεγονότα* και σε *πρόσωπα* εύκολα αντιλαμβάνονται οι ενδιαφερόμενοι πως κάποια σημασία τους αποδίδεται. Αυτήν καθ' αυτήν την *σημασία* την αγνοούν, με την ίδια ακριβώς ευχάριστη προσμονή που αγνοεί κανείς το τελικό αποτέλεσμα της φωτογραφίας του, χαμογελάει όμως στο πουλάκι. Μετά είναι έτσι κι' αλλιώς αργά, το πουλάκι έχει πετάξει: δύσκολα, πολύ δύσκολα αντιλαμβάνονται οι ενδιαφερόμενοι *την εξουσία που παραχωρούν, την εξουσία στην οποία υπόκεινται*.

Αλλά και πριν έτσι γινόταν: εκείνος που ζήτηγε την εξυπηρέτηση απο το κομματόσκυλο ένοιωθε ότι το χρησιμοποιούσε, ότι "έκανε την δουλειά του". Όχι ότι τον χρησιμοποιούσαν, όχι ότι *άλλοι έκαναν τη δουλειά τους*... Και πριν **έτσι** γινόταν: ο μεσάζοντας ήταν ένα τομάρι και μισό, μόνο στην ανάγκη χτύπαγε κανείς την πόρτα του. Αλλά το είπαμε ήδη: *το καλό κόμμα στην ανάγκη φαίνεται*.

Υπάρχει λοιπόν κάποιο συμφέρον, κάποιο συμβιβασμένο υποκείμενο, που στηρίζουν κάθε μεσολάβηση και υπάρχουν χιλιάδες "ασημάντα" και "περιθωρικά" μεταξύ τους συμφέροντα που νομιμοποιούν το μείζον συμφέρον της μεσολάβησης, τους "ειδικούς" της, τις αλήθειες της. Το ότι αυτή η διάταξη είναι κοινότητα και νομιμόφρων είναι φανερό, όπως εξάλλου είναι φανερό πως εντός της δεν υπάρχουν ακρότητες και επαναστατικές απειλές, παρά μόνο, ίσως αισθητικές υπερβολές. Η *εξουσία που κεφαλαιοποιείται χάρη στην μεσολάβηση* είναι ριζική: είναι εξουσία κατανομής των αληθειών (άρα καταγραφής της αλήθειας) είναι εξουσία απονομής των δικαίων (άρα είναι θέσμιση της δικαιοσύνης) είναι εξουσία οργάνωσης των εξουσιών.

Τώρα αν οι αιτούντες το "μέσο" νομίζουν πως είναι αντικαθεστωτικοί, τόσο το χειρότερο γι'

χαλκοκονδύλη ρε γαμώ τη πουτάνα μου.....

τί ώρα έχει πάει

κα.....πού πας μωρέ ηλίθιε;.....περνά
λένε οι εφημερίδες; μαλακίες

σας.....έλα φιλάρα χωράς.....άν
θα στο ξεκολλίσω το αυτί

με το πέραςμα.....κόκκινο.....τί κόκκινο γαμώ
ωραία τα πιτσιρίκια, κοπάνα....κάντε καμιά βόλτα

νουμε είμαστε;.....έλα μωρέ που θες να στρ
κανάς μπάτσος; καθαρά

νάρι.....κάνιγγος τί φύγαμε; χαμός γίν
δεν θα σας το ξανακάψουμε το μαγαζί;

μίας....καρκίνος είναι, δε παίζεται.....απ
λαμαρινόμαζα σαν να προχωράνε σε βενζινόκο

ξιά.....εεεεελα μπενάκη ρεεεε σκατοταρίφες....

σε πληρώσω για ζωντανό τρικούπη κοίτα τον
και στη κόλαση έτσι είναι, μην ανησυχείς

λημένοι σήμερα βγήκατε; ιπποκράτους πορτοκ
κονσέρβες γιωταχήδες στα ράφια σας!

δρόμιο.....απορώ με την υπομονή τους να π
λες

ραία...εδώ είμαστε και άνετοι...ολίγον!..... σίν
εεπ κλουβί.. έχει καμιά συγκέντρωση;

σας.....ωχ! τί κουκλί είναι αυτό πίσω;....παιδά

στερά....κάτι παίζει.....κοίτα τώρα τον παλιομα

τσιά νταλάρα;.....άντε πέθανε ρε μαλάκα στο
το βλέπεις το κρυπτονάιτ;

τώρα.....έλα στη στροφή έχει τρύπα.....π
κώλι, ήρεμα

θα σκουπίσουμε το φορτηγό.....έλα, ξυστά.....ω

ξυλάγκουρο που το παίζει και γκόμενα.....πό
οξυζενέ τροχομπασίνα

θη;.....ναι, εντάξει, περιμένουμε να βγεί ο κα

λα να φεύγουμε....άδειασε ο υπόνομος....άντε ν

....πάλι εδώ πέρα..... για πάρε ένα μαλά-
τί

ω;...πέρασα.....ρεεε!! να χέσω τους καθρέφτες

οιγμα.....πατησίων άραξε να χαζέψου-

το μπελά μου; έχει πήξει.....για να περιμέ-
και για μένα ρε μάγκες

ίψεις τώρα.....φύγαμε να πιάσουμε το φα-

εται.....ε ρε πούστη μου μ' αυτήν την ακαδη-

ο δεξιά;...κάτι γίνεται.....αριστερά.....δε-
λλα

αριστερά.....φύγαμε.....ρε παππού!! θα
πρόσεχε φιλαράκι πέρνα

μαλάκα πως έχει χωθεί.....ρε όλοι οι πυροβο-

αλί - γάμα το.....ώπα της!.....λαός στα πεζο-

εριμένουνε λεωφορείο.....πακέτο.....ω-
σε λίγα χρόνια να παίζουνε και μοτοταρίφες;

α γαμώ το κέρατό μου με τα κωλολεωφορεία

ίκι μου.....ρε ντουμάνι.....έλα απο αρι-

λάκα με τη μερσεντές.....είσαι για καμμιά κλω-

κολωνάκι σου.....άντε μπράβο.....δεξιά

έρνα φιλάρα, πέρνα.....κοίτα τώρα που

ραία βγήκαμε στο κεφάλι.....βουλή πάρε το

σες σφυρίχτρες έχεις καταπιεί ρε αφροξυλάν-

ραγκιόζης.....ώπα και το σεκιουριτάδικο.....έ-
είσαστε για πολλές μάπες λέμε

α τελειώνουμε.....

αυτούς. Μπορούν να γράφουν οποιαδήποτε ανορθόγραφη "αλήθεια" - αλλά θα εμπιστευτούν την επιστολή στις ταχυδρομικές υπηρεσίες... Και για να είμαστε ακριβολόγοι μπορούν να "εκπέμψουν" οποιοδήποτε θορυβώδες "μήνυμα" - το "μέσο / σχέση" είναι άλλων... Των αφεντικών.

Η επιτυχία (και αυτό που ονομάσαμε από την αρχή *ασφυκτική αρμοδιότητα*) των καινούργιων αυτών κομμάτων της κυριαρχίας δεν είναι πάντως, μόνο, η ευκολία με την οποία ψαρεύουν την μαρίδα που ξεφεύγει από τους κλασικούς (χομιματικούς / συνδικαλιστικούς) μεσάζοντες. Είναι, περισσότερο, οι τρόποι τους να διαμορφώνουν *συνολικά* το καθεστώς της δημοσιότητας. Ας πούμε, μεταφορικά: δεν απλώνουν μόνο τα δίχτυα, ανακατεύουν και το νερό. Με λιγότερη ή περισσότερη λάσπη, αφομοιώνοντας ήδη υπάρχοντες θεσμούς, αλλά δημιουργώντας μιά ακριβέστερα χαρτογραφημένη επιφάνεια, κι' ένα προσεκτικότερα μετρημένο βάθος νοημάτων. Αρα σχέσεων *κοινωνικών*. Αυτός είναι ο τρόπος που ο "πολυσυλλεκτισμός" του θεάματος (όντας "ρευστός" σε σχέση με εκείνον της γραφειοκρατίας) δεν τρομάζει από οτιδήποτε το "περιθωριακό". Αντίθετα εκεί, στις υποτιθέμενα απόκριμες "άκρες", είναι που οι χειρισμοί της γενιευμένης μεσολάβησης δοκιμάζουν και επιβεβαιώνουν την *δυναμική* τους. *Μιά πολύπλοκη εγχείριση, μιά ριψοκίνδυνη επιχείρηση, τα "ρίσκα" είναι που καλλιεργούν και προωθούν τους δυναμικούς κλάδους...* Τα αφεντικά (και οπωσδήποτε κάποια ανάμεσά τους) αυτό το ξέρουν καλά.

Η δυναμική των ορίων, η δυναμική της αφομοίωσης στα έσχατά της είναι που -ξεπερνώντας τον συντηρητισμό, την δυσκαμψία, την έλλειψη προσαρμοστικότητας των κλασικών κομμάτων της γραφειοκρατίας- υπερβαλλάγγισε σχεδόν το σύνολο των παραδοσιακών αστικών θεσμίσεων στην Ελλάδα. Πολύ ευκολότερα που σε πολλές περιπτώσεις δεν είχαν προλάβει να θεμελιωθούν γερά.

Χρειάζεσθε, ας πούμε, κάποιο είδος "απονομής δικαίου", και ταυτόχρονα δυσπιστείτε στο αστικό δικαστήριο, στον "διαχωρισμό των εξουσιών", στην άκαμπτη σκηνοθεσία της αστικής δικαιοσύνης; Ορίστε: η μηχανή *κάμερα* "συλλαμβάνει" το γεγονός ή το πρόσωπο, η μηχανή *στούντιο* σκηνοθετεί προσωρινά μιά έδρα (μιά σκηνή) και η μηχανή *τηλέφωνο* σας περιμένει. Μπορείτε να είστε ανακριτής, εισαγγελέας, ένορκος, ή μπορείτε να περιοριστείτε στην βολική πολυθρόνα του "ακροατηρίου"...

Σας λείπει ένα χβάντο οργής, μετά από μιά μέρα θωρακίσεων και προσωπικών ανυρώσεων; Η μηχανή *εκφώνηση* θα σας παρουσιάσει την μηχανή *είδση* σε μιά ρυθμισμένη δοσολογία υφέσεων και διέσεων αδρεναλίνης, και θα σας πάρει την κούραση.

Μήπως αντίθετα σας χρειάζεται μιά σταγόνα οίκτου, να αποψύξει τον αρκτικό κύκλο του κυκλοφοριακού σας; Προσέξτε τότε αυτήν την μηχανή *γωνία λήψης*, προσέξτε αυτό το σπέσιαλ κάδρο *θανάτου* που σας παρουσιάζουμε. Κάποιος προσφέρθηκε απόψε να παραστήσει τον αυτόχειρα - τους αληθινούς δεν τους προλαβαίνουμε, δυστυχώς, ακόμα...

Χρειάζεστε μήπως "πολιτική", "αλήθεια"; Μπειτε νοερά στα "παράθυρα", παρακαθείστε στα "τραπέζια", βουλευτείτε σαν στην οικογένειά σας, σαν στη γειτονιά της. Υπάρχει άφθονη *έκκριση πληροφορίας*.

Transforming: τα πάντα -ή σχεδόν τα πάντα- ανασχηματίζονται καθώς το φιλόδοξο πολιτικό πρόγραμμα των καινούργιων κομμάτων δεν είναι η διαχείριση εκείνου ή του άλλου μέρους της πραγματικότητας, αλλά αυτή η ίδια, στο σύνολό της.

Κοινοτυπίες...ναι. Αρα δεν έχει σημασία αν κάποιος νομίζει ότι είναι λιγότερο ή περισσότερο αναρχικός όταν μετακομίζει στην *εικονική πραγματικότητα*. Και δεν είναι κανείς (πρωταγωνιστής ή θεατής) τίποτα άλλο παρα μόνο ό,τι νομίζει (δηλαδή ό,τι νομίζει ο οποιοσδήποτε γι' αυτόν, δηλαδή τα πάντα, δηλαδή τίποτα) όταν αφομοιώνει (μιά φορά, και στις μέρες μας μιά φορά σημαίνει για πάντα...) τις αξιώσεις της virtual reality. Μπορεί να είναι κανείς λίγο "άγιος" και λίγο "δαίμονας", *πρέπει όμως να είναι αρκετά ρευστός* για να ζητήσει την εξυπηρέτηση, την εκδούλευση, *γινόμενος δούλος ο ίδιος*.

Φτάνουμε λοιπόν σε κάποιο συμπέρασμα, και μάλιστα μέσα από δύο διαφορετικές προσεγγίσεις.

Μπορεί να καταλάβει κανείς πως η φιλοδοξία των καινούργιων κομμάτων είναι να υποκατασταθούν (ή να εγγραφούν) οι σχέσεις *σκοπιμότητας* από σχέσεις *μεσολάβησης*, οι αξίες *χρήσης* από αξίες *ανταλλαγής*, τα έργα και οι πράξεις από μέσα, *μηνύματα* κλπ. Πράγμα που σημαίνει πως η εχθρότητα απέναντι σε αυτό το "κόλπο" (που είναι ταυτόχρονα και κυριολεκτικά και *διαλυτικό και ελκυστικό*) ή θα είναι απόλυτη ή δεν θα υπάρξει. Και όταν λέμε απόλυτη, δεν εννοούμε *συμβολικά απόλυτη*, και δεν εννοούμε *ευκαιριακά απόλυτη*.

Μπορεί εξάλλου να αναγνωρίσει κανείς, έστω εμπειρικά, πως στην έπαρση ή το άγχος της "μιάς θέσης κάτω από τον ήλιο των media" δεν είναι ανάγλυφη η γενναιοδωρία των ιερών τους αλλά η μικρόνοια και ο μικροαστικός κομπορρημοσύς των παραθεριστών. Ασήμαντες οι αγωνίες τους, αδιάφορα τα κίνητρά τους, φάλτσες οι "τακτικές" τους, οριστικά blind end τα week end. Και τα ιδεολογικά αντιηλιακά λιπαρά, λιπαρότατα.

Γιατί αν τα παραδοσιακά κόμματα ήθελαν να δεσμεύουν αιωνίως, κι αν απέναντι σ' αυτές τις δεσμεύσεις μπορούσε κάποιος να ξεφύγει *εξερχόμενος των μηχανισμών*, τα κόμματα της γενιευμένης μεσολάβησης δεν ζητάνε *παρά* μόνο στιγμές. Τους είναι αρκετές.

Κι' αν αυτές τις στιγμές οι πελάτες τους τις παραχωρούν υπο την αισχροή δικαιολογία της "τακτικής" ας ξέρουμε πως προσφέρουν γη και νερό στην στρατηγική των Τουσάνι.

σ η μ ε ί α κ α ι τ έ ρ α τ α λ ε π τ ο μ έ ρ ε ι ε ς τ ω ν κ α ι ρ ώ ν

*Στη στοιχειωμένη πόλη τα νεκρότροπα φετίχ
αναζητούν συλλογικά τον θάνατο,
τον δέχονται και τον δίνουν αδιάφορα*

Ώρα εφτά και κάτι. Το megάφωνο ξερνάει τη βαριά φωνή, αυτό το megάφωνο που επενδύει ηχητικά τον αποκλεισμό στην καρδιά της στοιχειωμένης πόλης: "ετοιμαστείτε, έχουμε ήδη τον πρώτο νεκρό"... δεν είναι στριγγλιά, δεν είναι ουρλιαχτό, είναι λέξη λέξη η σφιγλασμένη αυτοπεποίθηση του θανάτου, είναι μιά χαϊρέκακη φράση ποτισμένη ως το μεδούλι με την νεκρόφιλη απόλαυση του να είσαι (ή να παριστάνεις το) θύμα.

Η κατανάλωση του θανάτου ανατέλλει ωμά, ώρα εφτά και κάτι το απόγευμα, σαν βιαστική αλλά και ακριβής καληνύχτα στο "ιδεολογικό υποκείμενο", ώρα εφτά και κάτι λοιπόν που διαπερνάει τ' αυτιά και τη συνείδηση, νοέμβριο δεκαεφτά χωρίς κάτι, χωρίς κάτι να πονάει, χωρίς κάτι να υποφέρει, χωρίς κάτι να λυσσάει, συλλαβιστά σαν νεκροζώντανος, σύνθλιψη που κατέκτησε επιτέλους τη λαλιά, αυτοκαταστροφική κατάρρευση, μέσα σε αισθητούς καπνούς ασφυξιογόνων... μέσα στην αδιόρατη ασφυξία της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης.

Η ηχώ αυτής της νεκροφιλίας που (κωμωδία ή φάρσα) είναι πολύ βαριά για να συγχωρεθεί, θα ταξιδέψει για μέρες και νύχτες· κι' όπως συμβαίνει στην συλλογική αναζήτηση του θανάτου θα ταξιδέψει αδιάφορα, σε λόγια, σε "αναλύσεις", σε πράξεις. Η δήλωση εδώ πως "αν ήθελα θα είχαμε νεκρούς στο πολυτεχνείο, αλλά δεν ήθελα" που δεν ξεστομίστηκε απο μπάτσο αλλά απο καταληψία· η αναγγελία εκεί του "θανάτου που πλανιέται πάνω απο την πόλη" σαν αισθητική και πολιτική αυτοπροβολή (ενισχυμένη με διακόσμηση νεκροκεφαλής)· το φέρετρο πιά περά "της κοινωνικής ευαισθησίας" σε ένα νεκρότροπο χάπενινγκ -κηδεία, δήθεν, μιάς συνθήκης (της "κοινωνικής ευαισθησίας") που ποτέ η οργή μας δεν έλαβε υπόψην της· συκώτια και άντερα σε μιά αναπαράσταση διαμελισμού, πάνω στην ασφαλτο, χρήσιμη μονάχα σε αλανιάρηδες σκύλους - ο θάνατος δεν είναι απλά της μόδας. *Η μόδα του είναι η εσωτερικευμένη αισθητικοποίηση του αδιεξόδου.*

*Η κατανάλωση είναι το μόνο σχέδιο και τα φετίχ της
η μόνη κοινή γλώσσα στις πληροφοριοποιημένες μητροπόλεις*

Διόλου τυχαία αυτό το σχέδιο κι' αυτή η γλώσσα είναι προσανατολισμένα στην απόλυτη καταστροφή. Ηχούν και εγκαθιδρύονται μέσα απο τις δεκάδες ή εκατοντάδες διαμελισμένες υποκειμενικότητες σαν ο ολοκληρωτισμός του κεφάλαιου -ολοκληρωτισμός που μόνο σαν τέτοιος δεν γίνεται κατανοητός αφού επιμερίζεται σε χιλιάδες διαφορετικές πράξεις. Η αναπαράσταση του θανάτου είναι μιά απ' αυτές... σαν λυσσασμένη άρνηση στο θάνατο της αναπαράστασης.

Διόλου τυχαία η επεκτατική κίνηση του κεφάλαιου, πολώνοντας όλες τις αντιθέσεις εσωτερικεύεται. Σαν ένας παγερός αιώνας απώλειας νοήματος, του οποίου η αναγνώριση θα ήταν ίσως το πρώτο εμπολέμο επεισόδιο τήξης.... αλλά όχι, δεν έχει συμβεί αυτό τώρα, η εσωτερίκευση της μεσολάβησης σημαίνει εναγκαλισμό με το απόλυτο νόημά της, τον θάνατο. Η διαστολή των έσχατων διανοητικών μορίων απο αυτόν τον εναγκαλισμό, θερμαίνει όχι την αντίσταση, αλλά το κοινωνικό παραλήρημα.

Η παράνοια, συνθήκη ασυνείδητη για τον ίδιο τον παρανοϊκό, έχει απλωθεί παντού, και στο υποτιθέμενο ιδεολογικό περιθώριο, σαν η τερατώδης μορφή ομαλότητας. Και λέμε "υποτιθέμενο περιθώριο" μιάς και η "περιθωριακή" κορυφή του παγόβουνου, όπου και αν είναι, όπως και να λέγεται, βρίσκεται πάντα στο κέντρο των ανασχηματισμών.

Η χαρά της καταστροφής εξελίχτηκε σε χαρά της αυτοκαταστροφής

Ο αποκλεισμός στο κέντρο της στοιχειωμένης πόλης, η εξορία στην καρδιά των νοημάτων της, είναι η πένθιμη τελετή οριστικής παράδοσης στους πραγματικούς τελετουργούς. Το "μήνυμα" που υποτίθεται πως πρόκειται να εκπνευθεί απο κεί, έχει φτάσει ήδη παντού -και οι "διατυπώσεις" του δεν χρειάζεται να αλλοτριωθούν απο τα "μέσα". Η τηλεφωνική γραμμή είναι ανοιχτή, και περιμένει τους δράστες να "μιλήσουν". Απο την προλεταριακή σκοπιά "μήνυμα" και "μέσον" είναι σχέσεις, και μόνο σχέσεις· κι' εκεί ο χώρος και ο χρόνος του "μηνύματος" ήταν ήδη κατακτημένοι απο τα νοήματα της κυριαρχίας. Τίποτ' άλλο δεν υπήρχε να ειπωθεί, εκτός απο το: *η γενικευμένη μεσολάβηση είναι παντού.*

Ακριβώς εκεί, πολύ πιά περά απο κτίρια και δρόμους, βρίσκεται ο θάνατος: το αδιέξο-

δο που αυτο-νοείται σαν βούληση δεν είναι παρά μία ανατριχίλα στο νευρικό σύστημα της μητρόπολης.

Όταν ώρα εφτά και κάτι η αναίσθητη φωνή αναγγέλει τον θάνατο σαν γενόμενο, δεν μιλάει η οργή, ούτε η βιασύνη να θεωρηθεί σαν τετελεσμένο κάτι που θα μπορούσε να συμβεί -μιλάει η υστερική ακρίβεια και η αυτοσαρκαστική ζητανία της τυπικής επιβεβαίωσης εκείνου που έχει ήδη συμβεί: του συλλογικού διανοητικού και συναισθηματικού θανάτου.

Γι' αυτό και κανείς δεν απορεί, κανείς δεν ανησυχεί: η αυτοχειρία είναι αυτονόητη.

Εν τω μεταξύ οι μηχανές του θεάματος συγκεντρώνουν κέρδη επιστρέφοντας στους αυτόχειρες τα ίδια τους τα σήματα αναγνώρισης

Η μητρόπολη, σαν κάτεργο των αυτοχειριών, σαν απόπειρα καθολικού κοινωνικού ελέγχου, σαν συνθήκη της γενικευμένης δια-μεσότητας ανασαίνει με ανακούφιση αυτή τη νύχτα. Η καπιταλιστική παραγωγή γλωσσών, σαν κοινωνικοποιημένο τερατούργημα αφασίας, θαυμάζει το "εξεγερσιακό" παραλήρημα, σε όλη του την διάρκεια. Κι' όσοι περιμένουν έστω μία λέξη απογοητεύονται ακόμα μία φορά. Το μάθημα είναι ιδανικό: η χρονική σύμπτωση με το εξίσου καθαρό μακελίο της εσωτερίκευσης της δουλιάς, σε κάποιες φυλακές, δεν σκηνοθετείται απλά σαν "ένα παράθυρο δίπλα σε ένα άλλο παράθυρο". Αντίθετα: τα "παράθυρα" είναι ορθάνοιχτα, ερευνητικά για κάθε λεπτομέρεια, μιάς και τίποτα δεν πρέπει να κρυφτεί από τα τοπικά ιδιώματα της μεγάλης παράνοιας. Ακόμα κι' όταν, επιτέλους, (κυρίως τότε) οι υπόδουλες φωνές μπαίνουν οριστικά στο κανάλι, για να "εξηγήσουν".

Η αγκαλιά του τίποτα θα φαρδύνει μετά από μία τέτοια εκούσια παράδοση, την μόνη ουσιαστική σ' αυτήν την ιστορία. Σαν φίδι θα κουλουριαστεί και θα ξεστάνει, θα ξεστάνει και θα νανουρίσει, θα νανουρίσει και θα παρηγορήσει, θα παρηγορήσει και θα συγχωρέσει τα ανήσυχα (;) ανακλασικά. "Αλήτες, ρουφιάνοι δημοσιογράφοι"; Ποτέ πιά απ' αυτά τα στόματα, παρά μόνο σαν εμπέδωση, σαν επιβεβαίωση της υποτελούς σχιζοφρένειας. Δεν χρειάζεται άλλο δηλητήριο. Φτάνει η συν-ήθεια του θύτη και του θύματος.

*Στη στοιχειωμένη πόλη τα νεκρότροπα φετιχ
αναζητούν τον θάνατο, τον δέχονται και τον δίνουν αδιάφορα*

Μάταιη προσπάθεια η μετάγγιση ζωής από σαλταδόρικους παραλληλισμούς με μήδες του '68, πολυτεχνεία του '73, ακόμα και την γαλλική απεργία.... Ο πνιγμένος πιάνεται από τα μαλλιά του... Και η νεκροφιλία έβαλε τόσες φορές, με τέτοια πυκνότητα και τέτοια ένταση την υπογραφή της, ώστε να είναι ανεξίτηλη.

Η βία χαρακτηρίζει το ίδιο την σύνθλιψη όσο και την έκρηξη - από "μόνη" της δεν "λέει" τίποτα.

Σύνθλιψη: αυτοκαταστροφική κατάρρευση: "αν ήθελα θα είχαμε νεκρούς...." -την άλλη φορά μήπως;- φέρετρα, κεριά, εντόσθια, απελπισία, τρομολαγνεία, αυτοεγκλεισμοί, παραληρηματικός πυρετός. Το σχέδιο, η γλώσσα....

Έκρηξη: διαστολή της κοινωνικής συνθετότητας, διαστολή της κριτικής και της ειρωνείας σαν όπλων καταστροφής και δημιουργίας, παθιασμένες μάχες ενάντια σε κάθε μόριο υποτέλειας αρχίζοντας από παντού και οπουδήποτε, αντάρτικο των επιθυμιών, καταστροφή των ταυτοτήτων του συστήματος, πανηγυρικά εγκαίνια της ανταγωνιστικής δημιουργικής ζωής.

Βία εδώ, βία κι' εκεί -αλλά από 'δω ο πολιός του κράτους και του κεφάλαιου, από εκεί ο ισημερινός της χειραφέτησης. Από 'δω οι παγετώνες -από 'κει οι τροπικοί.

Βία μονομανής, φετιχιστική, αλλοτριωτική, βίαιοι σπασμοί στην αγκαλιά του θεάματος, βίαιη αυτοακύρωση, επικύρωση του παρανοϊκού ντελρίου, από την μία μεριά.

Βία πληθυντική από την άλλη, παιχνιδιάρικη μέσα στην καταστρεπτικότητα της, διάρκειες οργής και εντάσεις τρυφερότητας, βία ακριβής και δίκαιη, απελευθέρωση από τους ψυχαναγκασμούς και τις ψυχοεξαρτήσεις, εκδίκηση για τη κλοπή της ζωής και εκ νέου ανακάλυψη της γιορτής, διαστολή των χώρων και των χρόνων της, βία ταξική και ερωτική, διαρκή οδοφράγματα σε κάθε πέρασμα των προσταγών, έκρηξη κόντρα στην σύνθλιψη απ' οπουδήποτε κι' αν προέρχεται.

